

UNIREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an . . . . . 30 cor. (15 Lei)
Pe 1/2 de an . . . 15 cor. (7.50 Lei)
(Un număr 60 fileri (30 bani.)

Se cedează număr poporal al „Unirii” în fiecare Joi.
Adresa: „UNIREA POPORULUI”, Blaj, Jud. Alba-de-jos.
Director: Alexandru Lupeanu-Melin.
Redactor resp.: Iuliu Maior.

ANUNȚURI ȘI RECLAME
se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 1 cor a doua și a treia oră 80 fil.

Sărbătoarea noastră.

Ziua de 20 Noembrie 1919 ar trebui scrisă cu litere de aur în povestea neamului nostru. Pentru că zi mare, adevărată sărbătoare națională este.

În ziua aceasta s'au adunat mai întâi sfinții noștri, deputați și senatori, din toate unghiurile pământului românesc, ca toți într'un glas să mărturisească acel neclintit crez politic al nostru, că nu mai este pe lume putere omenească să ne despartă, și ca în auzul lumii întregi să strige, că de-acum încolo singuri vrem să hotărâm asupra sorții noastre.

Binecuvântat să fie Dumnezeu părinților noștri, că ne-a învrednicit să prăznuim și bucuria zilei acesteia.

Și cum nu am salta de bucurie, Frați Români, când însuș Regele nostru iubit, regele țărănilor, s'a înfățișat înaintea trimișilor noștri, ca să spună încă odată răspicat, că toți Românii ce mai înainte au suferit în jug străin, de-acum înainte vor alcătui o singură Țară Românească? Cum nu ne-am veseli, când rostul aceluiaș Rege viteaz recunoaște că sângele fiilor noștri au făurit această Românie mare, drept ce recunoștință li-se cuvine lor, iar văduvelor și orfanilor lor grija părintească a statului? Cum nu ne-am înduioșa, când tot buzele Lui au spus, că vrem să se încheie odată sfânta pace, dar cinstită, care să nu mai pună obezi avântului nostru și dragostei noastre de muncă? Și cum nu ne-am însufleți, când însuș Regele și-a ținut de patriotică dorință să-și îndemne sfinții, să îndemne pe trimișii, ca punând deoparte orice alte interese, să lucreze cu toții pentru propășirea noastră a tuturor Românilor?

Și cuvântul Regelui nostru e cuvânt sfânt. Va trebui să se împlinească! Să ne îmbrăcăm dar sufletele noastre în cele mai strălucitoare haine a bucuriei, să cântăm în largul întreg cuprinsului românesc, vestind tuturor veselie noastră!

Dacă alte neamuri țin să serbeze astfel de clipe rare din istoria lor, de ce am lăsa tocmai noi să ne treacă prilejul acesta, singurul în viața noastră

de Români? Ne-a zimbit încă odată fericirea zilei acesteia, pe vremea lui Mihai, dar soarta n'a vrut să se izbândească atunci. Ne-a lăsat-o nouă, în nădejdea, că noi vom fi mai vrednici de ea. Să arătăm dar, că într'adevăr vrednici suntem!

Deschiderea Constituintei.

Cum am spus și în fruntea gazetei noastre, Constituanta, adică Casa deputaților și a senatorilor, la 20 Noembrie 1919 și-a început munca grea a încheierii neamului.

Precum se cuvenea, înainte de deschiderea ședințelor la Mitropolia din București, s'a slujit

slujbă Dumnezească,

la care au luat parte toți deputații și senatorii, în frunte cu ministri. În slujba aceasta s'a mulțămît lui Dumnezeu, că ne-a hărăzit bucuria să ne vedem adunați toți Românii într'o țară, și că ne-a învrednicit să ne croim înși-ne legile fericirii noastre din viitor, apoi s'a cerut ajutorul aceluiaș Dumnezeu atotputernic peste lucrările acestui prim Parlament românesc, și în urmă s'a rostit rugăciune pentru odihna soldaților, prin a căror jertfă de viață s'a făurit România mare de astăzi.

Dela Mitropolie toți s'au dus

La Parlament

Ulițele, străzile, Bucureștilor erau împodobite cu steaguri tricolore, flori, și alte podoabe, și era frumos, cum nu s'a mai pomenit. Bucureștenii au umplut străzile, pe mijlocul cărora treceau deputații, urându-le spor la lucru.

Pentru ședințe s'a întocmit încă din bună vreme Sala Ateneului, o zidire mândră și falnică, și încăpătoare. Ci ori cât de mare ar fi fost, totuși nu ar fi putut primi

mulțimea groaznică

a aceluia, cari doreau să fie și ei de față la deschiderea Constituintei. Așa s'a întâmplat, că cei mai mulți au rămas afară. Dar deputații și senatorii toți și-au avut locul lor.

În Sala Ateneului plutea un aer săr-

bătoresc, cum nu prea e obiceiul să se întâmple. Aproape toată lumea în haine negre de paradă, numai deputații și senatorii țărani au ținut să se înfățișeze în mândrul lor port dela sate.

La 12 ceasuri se vestește

sosirea Regelui și Reginei.

Înainte de intrarea lor, însă, trec în sală ministrii, în frunte cu generalul Văitoianu. Sosirea Regelui și Reginei e întâmpinată cu lungi și însuflețite urale, cât s'ar părea că nu mai vreau să înceteze. Zimbind, și cu o vădită bucurie întipărită pe fețe înaintează Suveranii, să-și ocupe locul lor deosebit.

În sfârșit uralele conțenesc, și într'o tăcere adâncă,

Regele rostește mesajul,

vorbirea de deschidere. Glasul îi tremură de mișcat ce i, dar pentru aceea răsună bărbătește. În tot decursul mesajului, la aproape fiecare cuvânt rostit, deputații și toți cei de față, strigă și urează, cât s'ar părea că bucuria i-ar fi dus pe altă lume. Di Nicolae Iorga la urmă nu se mai poate răbda, și strigă din toate puterile: »Trăiască Regele țărănilor«, la ce un țărănist îi răspunde din altă parte: »Trăiască Regina Maria, mama răniților«. Mare a fost însuflețirea, când Regele a pomenit de Franța și Italia, mulțămindu-le pentru sprijinul ce ni l-au dat.

După rostirea Mesajului deputații și senatorii se despart, ca fiecare să se sfătuiască deosebit. Casa deputaților își alege, pentru primele ședințe, de președinte pe

Vasile Stroiescu

boierul basarabean, care pe vremea lui Apponyi multe sute de mii a jertfit pentru școlile noastre, iar senatorii îl aleg pe

Mitropolitul Vladimir Repta

al Bucovinei, ca pe cei mai bătrâni.

După cuvântările de mulțămîtă ale acestora, prima ședință a Constituintei s'a închis.

Nu vor uita în veci, cei ce au avut norocul să fie de față la această primă ședință a Parlamentului României mari.

La 1 Decembrie

se implineste anul de când noi Românii din Ardeal, Banat și părțile ungurene ale fostei Ungarii ne-am adunat în vestita cetate a lui Mihail Vodă Viteazul și acolo am hotărât unirea noastră pe vecie cu România-Mamă.

Zi mai însemnată în istoria obidului nostru neam românesc din fosta Ungarie n'a mai fost și poate nici nu mai are să fie.

De două mii de ani, de când împăratul Traian ne-a adus pe aceste plaiuri, poporul românesc n'a avut decât zile de jale, zile de sulerințe, de robote, de muncă istovitoare și nerăsplătită. Abia plămădit poporul românesc a trebuit să îndure celea mai neînchipuite suferințe și lanțurile robiei nu s'au mai descătusat de pe mâinile și picioarele noastre, nici jugul de pe umerii noștri, până la ziua aceasta de 1 Decembrie a anului 1919, care se va însemna cu litere de aur în cartea neperitoare a neamului nostru.

Ziua aceasta ne-a adus libertatea, ne-a adus frățietatea, ne-a adus egalitatea, ne-a hărăzit fericirea.

Cuvine-se prin urmare, să prăznuim cu cea mai mare sfințenie ziua de 1 Dec. Cuvine se a ne adună cu toții în această zi la sfânta biserică și a mulțăm Dumnezeului neamurilor, că ne-a învrednicit a ne vedea visul cu ochii și a fi toți Românii a turmă și un păstor.

De aceea aduna ne-vom cu toții întâiu în bisericile noastre sărăcăcioase, zidite din cucernicia și cu sudoarea feței părinților noștri, și cântări de laudă și de mulțămă aduce-vom Dumnezeului Sabaot pentru mila sa cea mare. Și apoi preoții în biserică și dascălii în școală talmăcine-vor însemnătatea acestei zile mari, acestui praznic mult așteptat.

Fi deci binecuvântată, tu sfântă zi a libertății și preamărită de nepoți și de strănepoți, fi salutată de toți urmașii lui Traian și alui Mihail, până va mai trăi neam de neamul nostru!

Alexandru Vlahuță.

S'a stâns și el. Omul mărunțel și cuminte, gata pururea să dea orisicui o povăță bună, nu mai este. Privirea lui blândă nu o să mai alunece peste lanurile largi ale României noastre, n'o să mai soarbă frumseța munților noștri. Auzul lui n'o să se mai încante de dulceața doinelor noastre. Iar mintea și închipuirea lui nu vor să mai răsbătă negurile trecutului nostru, cu gândul, ca din povățea aceluia trecut să sădească în noi învățăminte pentru zilele de azi și pentru năcazurile de mâine.

Trupul lui nu mai este al nostru, ci al mormântului.

Vor rămânea însă lucrările lui pline de cea mai curată gândire și simțire românească, pline de cea mai sinceră compătimire față de năcazurile vicții noastre omenești. Vor dăinui versurile lui, ca să oglindească sufletul tineretului atins de dragoste, și să pună pe gânduri pe cei mai vrâstnici. Vor dăinui să vestească tuturor, oă o Românie atât de pitorească, o țară atât de frumoasă ca a noastră nu

mai este, și să vestească din veac în veac, că istorie mai bogată în fapte mărețe, nu are popor pe pământ.

Și până vor dăinui ele, numele patriotului bun și harnic, numele poetului drag și rodnic, care a fost *Alexandru Vlahuță*, nu va înceta să fie pomenit din neam în neamul nostru.

Poetul Vlahuță, s'a născut la Bărlad în a. 1858. A școlărit în orașului lui de obârșie, și în Iași, unde a învățat advocăția și drepturile. După trecerea anilor de școală a fost câțeva vreme avocat la Târgoviște și apoi profesor la București. S'a săturat curând de amândouă, ca să se dea cu totul scrisului. Cele dintâi lucrări ale lui, au văzut lumina zilei în a. 1887. De atunci și până acum la moartea, care ni-l'a răpit în vrâsta de 60 ani, a scris într'una. O mulțime de poezii, nuvele, dar mai ales cartea care povestește trecutul neamului nostru, precum și cartea în care cu mână măiastră zugrăvește prin cuvinte frumsele țării noastre, România, sunt neîntrecute. Scrierile lui l-au făcut să fie încă în viață unul dintre fruntașii scrisului românesc, și tot scrierile lui au să-i facă pomenit numele lui din neam în neam.

Din scrierile lui Alexandru Vlahuță.

Sămănătorul.

*Pășește'n țarină sămănătorul
Și-n brazda neagră, umedă de rouă,
Aruncă 'ntr'un noroc vieța nouă,
Pe care va lega-o viitorul,*

*Sundând grăunțele pe bulgări plouă:
Speranța, dragostea lui sfântă, dorul
De-a 'mbelșugă cu munca lui ogorul
Le sămână cu mâinile-amândouă.*

*Trudește, făcătorule de bine,
Veni-vor roșuri, alții după tine,
Și vor culege rodul, — bogăția.*

*Tu fii soldatul jertfei mari depline:
Ca dintr'un bob să odrăslească mia,
Cu sângele tău cald-stropește glia.*

Cătră Isus.

Din nou coboară-te 'ntre noi, Isuse,
Căci iarăș turma ta e rătăcită,
Și iar se'ntinde noaptea cea cumplită
A vechei uri, de Tine-atunci răpuse.

De-abia se mai zărește ea prin sită
A mântuirii stea. Dar cât de sus e!
Se depărtează par'că... Cine spuse
Că stingerea ni-i singura ursită.

O, vino, iubitorule de oameni,
În sufletul bătrânei lumi să sameni
Din nou credința cea mântuitoare.

Cunoaște-l-vom? Pleca-vom fruntea oare,
Când intinzându-și mâinile-amândouă
Asupra-ne, va zice: „Pace vouă!”

Din trecutul nostru.

În Cetatea Carpaților.

De prin veacul al treilea, dela spăr-tura pe care au făcut-o Goții incoace cu duimurile lor, curgând mereu noroade salbatice pe poarta cea mare a șesului dunărean, și văzând Daco-Românii, că nu mai e chip de trăit pe locurile acestea așa de bântuite. Încep să-și ridice turmele și ce brama le-a mai rămas, și se retrag la deal din bătaia năvălirilor, pânăce se

adăncează cu totul în adăposturile
unde frați de-ai lor sunt sălășluiți pe
Oltului, pe valea Timișului și în Aca-

Aici în mândra îngrădire de
de stânci, își lasăpeaza cu încetul
nouă prin locurile mai ascunse, în-
du-se unii cu turmele pe înălțime-
rilor, alții cu puțină sămănătură pe
apelor, având țara deavalma și
laolaltă aceeași viață retrasă și
de nimeni, pe care tot în părțile
au fost trăit-o și Agatirșii în vrea-
demult.

Din când în când se ivesc
ceată de pribegi, isgoniți și ei din
lor, de pe sub poalele munților,
prin câmpiile Moesiei. Ei aduc șir-
grozavii se mai potrec în lumea de
de ce barbari mai vântură țările,
de vitejile împăraților, de puter-
sfântă a Papei, care a domolit pe
plitul Atila, biciul lui Dumnezeu, nu
vraja cuvântului și l-a întors îndă-
porțile Romei, vorbesc de frumo-
vătături creștine, ca de un isvor de
mântuitoare, la care aleargă să se
toate neamurile pământului...

Unul din ei — un preot, un
descult, scoate din sân un trăi-
latinesc și prinde-a ceti. Fața se-
renză, glasul se ridică din ce în ce
cald și mai sonor. Cu multă luare
ascultă păstori vorbele lui Isus, și
adânce și limpede înțelepciune, și
pe cari le-a făcut, și cât de mult
el pe oameni, și cum a pățim-
jertfit pentru mântuirea lor... În
măreșă a munților, pe înălțimile
luminoase — departe de pământ, și
de cer — sufletele celor cari au
prin atâtea dureri sorb însetate
cea dătătoare de putere. O cruce
înfiptă la gura unei peșteri, înscam-
gul unei biserici. Zile de sărbători
aprinde ca niște candelă în întunerec
pului, tot mai larg răsună toaca,
mulți curioși li and chemarea.

Și alte cete de frați mai vin, și
mai vin de prin ținuturile căzute
aspra stăpânire a Bulgarilor. Sate
jghebează pe văi bătute de soare
nici se aleg din scobitorii vechilor
din cei mai bătrâni, din cei mai cu-

Astfel, pe când atară, în largu-
pului, din ciocnirea celor două lum-
Barbarilor și a Romanilor — și din
stecul de sânge al atâtor neamuri
popoare nouă și state nouă se în-
pe sfărâmurile vechilor alcătuirii,
taințele Carpaților, pe sub poalele
oerotitori, fruntașii cneji îmbrăcați în
și încălțați cu opinci, părinții voievo-
măne, adună sub povățea lor păstor
păstori risipite pe depărțările plaiu-
încetul cu încetul urzesc și ei câte-
ceput de țărișoară, la locuri mai cu
mânare pe deschizătura vre-unci
mari, așezând rânduiala între oameni
aceleiași credinți, și străji pela porți-
ților.

Și vremea trece, trec sutele de ani vânturând norocadele și schimbând fața lumii, numai grâmpelul acesta de neam, nevăgat în seamă, pierdut din vederea istoriei, rămâne statornic aici, și în toată lungă-i întinere de aproape o mie de ani, nimic nu se tulbură, nimic nu se strică din alcătuirea firei lui, — cum a intrat, așa va ieși din muniți: acelaș chip, aceeaș limbă, acelaș suflet.

Inginerul Gogu Constantinescu. Ne avem și noi, har Domnului, oamenii noștri învățați, cu minte luminată și isteasă, așa că nu avem pentru ce să jinduim învățații altor neamuri.

Între oamenii noștri luminați începe să-și facă un loc de frunte și tinărul inginer *Gogu Constantinescu*, care prin născocirile, invențiile sale minunate a cucerit și până acum inima Englezilor, din care cauză mai mulți l-au chemat la Londra. Aici i-au făcut un atelier, unde singur conducea lucrările alor vre-o 30 ingineri englezi, cari toți se trudeau să ducă în îndeplinire născocirile și planurile lui. Așa a născocit o mulțime de mașini, motoare, tunuri, cari toate au fost puse în serviciul armatei, fiindcă atunci Englezii purtau războiu cu Nemții.

Acum însă l-a prins dorul de țara lui, și a venit să-și îmbie lucrările sale României. Ne bucurăm mult de acest gând al lui și-i dorim să-și isbândească aici la noi planurile sale, pentrucă știm, că aceste vor sluji și binele obștesc.

Din lumea largă.

Urmărind cu băgare de seamă veștile date de gazete despre starea lumii, dela prima ochire se poate statori, că apele politice încă tot nu s'au limpezit. Zi de zi, săptămână de săptămână se ivesc greutăți, cari până nu se limpezesc, fin omenirea în încordare, lăsând nu arareori să se întrevadă și o anumită neliniște.

Norii negri ai neliniștei acesteia de astădată ne vin dinspre

America,

unde senatul cu mare majoritate a hotărât, împotriva voinței date destul de lămurit pe față alui Wilson, că nu voiește să semneze tratatul de pace cu Germania, și îndeosebi tratatul care privește înființarea Ligei națiunilor, fără anumite rezerve, adecă fără tocmești. Scopul senatului american este, ca în tratatul despre Liga națiunilor, să se spună, că America are voie să iasă din Ligă când îi place, ori și mai bine zis, când interesele ei o cer. În urma acestei ținute a Americii nu se poate iscăli nici tratatul de pace cu Germania, așa că celelalte puteri mari ai lumii au hotărât, pe temelul învoielii lor de alianță, nici să nu mai ceară iscălitura Americii, ci să declare, că și fără de ea începând cu 1 Dec. 1919 pacea cu Germania se socotește de încheiată. Va să zică s'a ajuns la convingerea, că nici Liga națiunilor, și cu asta nici visul lui Wilson despre o pace veșnică, nu se poate înlăptui acum. Și s'a mai ajuns la convingerea, că e mai bine pentru bătrâna Europă să treacă peste gusturile Americii, lăsându-o să-și trăiască ea lumea ei, cerându-i ca la vremea sa

și ea să lese Europa a-și orându-i singură năcazurile ei.

Convingerea aceasta a Europeanilor, bag-seamă au cam mirosit-o Americanii. Și poate așa se esplică rostul vorbirei generalului Pershing, pomenită în numărul trecut al gazetei noastre, că cere înarmarea până în dinți a țării sale.

Ca să aducem în legătură ținuta Americii cu

politica noastră românească,

putem spune dela început, că dorința Americii de-a o lăsa să-și vadă de trebile ei, pentru noi e un câștig, poate de neprețuit. Ne-a încurcat până acum destul, și s'a pus destuleori în calea pretensiunilor noastre drepte, — fiindcă așa cereau interesele ei. Să nădăjduim, că în viitor vom putea răsufla mai ușor.

Ajutătoarea noastră cea mai credincioasă, care a fost și este

Franța,

abia a trecut peste valvârtejul alegerilor. Ieșind din aceste alegeri biruitoare partidele iubitoare de pace, se sperază, că și prin aceasta se pune o piatră tare la zidirea Păcii obștești.

Tot așa stă și sora noastră cea mezină

Italia.

Și ea abia a ieșit cu alegerile de deputați. Italia însă tot mai are o pricină, care ne vrea să aibă sfârșit. E vorba de stăpânirea Fiumei. În cauza aceasta însă, după cât s'ar părea s'a ivit ceva schimbare spre binele Italianilor, prin faptul, că chiar și ungurii și croștii, cari locuiesc în Fiume cer să fie alipți Italiei.

Această întorsătură, firește,

nu e pe placul Sârbilor,

precum au sunt pe placul lor nici multele nemulțămiri ba chiar ciocniri sângeroase, puse la cale împotriva lor de Croșii și Slovenii. Mai este încă o împrejurare care-i năcăjește pe Sârbi, și aceasta e, iscălitura tratatului de pace cu Austria. Li-s'a poruncit adecă și lor s-o izcălească fără amânare, și nici lor nu le-ar plăcea tare să se supună. Ziarele lor din Belgrad spun, că mai bucuros lasă din pretensiunile lor față de Bulgaria, decât să-și lege mâinile pe cine știe câtă vreme prin pacea cu Austria.

În

nefericită Ungarie

după retragerea trupelor noastre, așa se spune, că s'a pornit o adevărată goană în contra Jidanilor. Numai intervenirea energetică alui Clerc a fost în stare să potolească patimile, așa că acuma ungurii au răgaz să se gândească la formarea guvernului. Se mai svonește, că mulți unguri ar voi să readucă monarhia, ba vestitul Vindisehgraetz anume ar lucra pentru aceasta prin Șvițera, cu scopul să-i ferească din nou cu fugitul rege Carol.

Și acum să ne întorcem privirile

spre Răsărit.

Aici vânturile aspre ale bolșevismului încep să măture armatele celor trei generali Colceag, Denikin și Iudenici. Pe semne prea tare s'au cocoțat, când și-au pus în gând să refacă Rusia țaristă. Aceasta întorsătură, într'o privință, numai bucura ne poate, întrucât nu va mai fi cine să ne ceară înapoi Basarabia. De altă parte însă, bieții Ucrainieni au cam pățit-o, întrucât i-a bătut rău, în retragerea lui, Denikin, și și Polonii i-au atacat. Așa că Ucraina începe să tragă de moarte.

Tot în Răsărit s'a întâmplat acel lucru însemnat, că Polonii, Litvanii și Estonienii au

încheiat o alianță în contra bolșevismului rusesc.

Isprăvim această dare de seamă despre mersul lumii, cu dorința, ca din ea să lămurească cât mai mult iubiiții noștri cetitori și trăgând învățătura de lipsă, să o împărtășească și altora spre binele obștesc.

De ale noastre.

Politica românească în timpul de față cuprinsă în două chipuri.

Înainte de toate trebuie să se hotărăscă dacă România iscălește ori nu tratatul de pace cu Austria. Cuprinsul acestui tratat l-am lămurit cetitorilor noștri, când s'au făcut alegerile. Nu-l mai repețim. Cu privire la iscălitura sunt mai multe păreri: unii nu vreau să-l iscălească odată cu punerea capului, alții l-ar iscăli cu anumite rezerve sau condițiuni, și iarăși alții sunt gata să-l subscrie fără altă bătaie de cap. Părerea noastră este, să se subscrie, dar în așa fel, ca prin subscriere România să nu fie vătămată în suveranitatea ei, adecă în dreptul de-a putea hotărî singură de soartea ei în afară și în lăuntru.

Durere, făuritorii păcii dela Paris nu sunt tocmai de părerea aceasta. Deaceia au trimis pe delegatul nostru la Conferința Păcii, pe Generalul Coandă, cu vorba la București, să-le ducă răspuns verde, că subscriem ori nu. Regele nostru a răspuns foarte înțelepțeste, că asupra poruncii vor hotărî deputații noștri. — Și așa, în scurtă vreme vom ști cum stăm și în privința aceasta.

În al doilea rând, politica românească e cuprinsă cu Constituanta, cu sfatul nostru dela București. Constituanta aceasta, precum spunem și în fruntea gazetei noastre a și fost deschisă prin cuvântarea sărbătorească a Regelui Ferdinand.

Cu deschiderea Constituantei s'a împlinit și încredințarea guvernului Văitoianu primită dela Rege, să facă alegerile. Plinită odată această încredințare, guvernul acesta trebuie să abzică, pentrucă să lese locul altui guvern, alcătuit din majoritățile parlamentare. În jurul formării noului guvern s'au iscat mai multe svonuri, dintre cari cea mai aproape de adevăr este, că noul guvern îl va forma partidul național ardelenesc, ca unul care are mai mulți deputați în parlament, în înțelegere cu partidul țărănesc din Basarabia ori cu cel țărănesc din România veche. Nu o spunem aceasta ca în preajma unui fapt ce trebuie să se îplinească în curând, ci pentrucă alte partide cu mare greu vor fi numai în stare să-și facă o majoritate în parlament.

În jurul Constituantei, iarăși, încă tot se mai dau lupte. Sunt anume în România unele partide cari n'au voit să lee parte la alegeri, ca partidul lui Tache Ionescu, Averescu și cel socialist. Acum partidele acestea ar vrea să nu se recunoască dreptul de-a aduce legi al Constituantei. Firește, cererea lor nu poate fi ascultată.

La urma urmelor, creadă unii ce vor vrea. Noi să ne bucurăm, că ne avem parlamentul nostru românesc. Pentrucă știm, că aleșii noștri, deputații și senatorii, tot numai pentru noi și binele României vor să muncească. Așa să-le și ajute Dumnezeu!

— Aleg rile în Străinătate. În 16 Nov. au luat sfârșitul alegerile din Franța, Italia și Belgia. În toate țările au învins partizanii păcii, ba în Franța chiar și socialiștii s'au declarat pentru pace. Se vede așadar, că agitația bolșevistă n'a prins de loc. În Italia a ajuns la mare putere partidul poporal catolic.

ȘTIRI.

— **Cinstea Regelui pentru vitejii săi.** Cât de mult cinstește Regele nostru pe vitejii săi, se poate vedea și din faptul, că pe ziua de 21 Noemvrie a invitat la masa Sa pe toți cei decorați cu ordinul »Mihaiu Viteazul«, să schimbe o vorbă bună cu ei și să-i ospăteze. — Se știe, că decorația (medalia) aceasta nu se dă decât numai pentru fapte mai mari de vitejie.

— **Deputații noștri la statuia lui Mihaiu Viteazul.** Deputații noștri Ardeleni sosind în București și-au ținut de datorie să meargă la statuia marelui Voievod Mihaiu Viteazul, unde apoi au așezat o cunună de frunze de stejar. Pe fundele (panglică) cununei s'au scris aceste slove: Primului Domn al tuturor Românilor, Românii de peste munti.

— **Războiul Greciei.** Ziarul grecesc »Patris« vestește, că armata grecească aflătoare sub steag face 12 divizii. Grecia are lipsă de armata aceasta, ca să-și asigure stăpânirea asupra părților primite din Turcia.

— **Telefonie fără fir.** Un învățat francez a iscodit și această minune. Se poate adevărat vorbi de aci încolo la sute și mii de kilometri, fără să ai lipsă de firul acela de sârmă (drot), care trebuia până acum.

— **Millonarii Americani nemulțumiți cu soarta.** Cine ar crede, că și millonarii sunt nemulțumiți? Și totuși așa e. Cel puțin millonarii din New-York, unde numărul lor în anii de războiu a crescut dela 20000 la 40000. Și știți care-i pricina? Statul a pus dare pe venetele câștigate în războiu. — Și tot să nu rădă bietul om... a pagubă?

— **Căsătoria prințesei Elisabeta.** Svonul despre căsătoria prințesei Elisabeta, cea mai mare dintre fetele Regelui nostru, se răspândește în cercuri tot mai largi. Așa ziarele italiene stau să joare, că s'a statorit definitiv căsătoria Ei cu prințul George al Greciei.

— **Rutenii au autonomie.** Rutenii, căți au fost încopșiți la Cehoslovăcia, au primit autonomie deplină. Toată datorința li este să recunoască, că fac parte din Cehoslovăcia, încolo au dreptul să se ocârmuiască singuri ei de ei.

— **Baronii unguri.** Am fost vestit, că un trimis al baronilor și groșilor unguri s'ar fi dus la București, să miroase — chipu —, că ce vânturi mai bat, și să se mai căciulească și el. — Acum, cică, gazetele ungurești ar desmînți, zicând, că nu e adevărat.

Ca să stăm strâmbi și s'o spunem drept, nouă puțin ne pasă, că au fost la București ori nu, și că desmînțesc ori nu. Pentru că nu mai suntem de rugă. Ci poate mai bine ei ar avea lipsă de mila noastră.

Oricum, nouă ne miroase, că pentru aceea desmînțesc, fiindcă trimisul acela s'a întors acasă degerat — vorba Scripturii.

— **Datoriile Angliei se urcă la 7649 milioane lire sterline (taleri).** E o sumă grozavă, când te gândești, că o liră sterlină și în timp de pace prețuia 25 cor.

— **Hoșiiile Turcoilor.** În toamna anului 1916 când Nemșii, Ungurii și Bulgarii au pătruns în Dobrogea, au intrat cu ei deodată și Turcii. Firește au răpit și ei tot pe ce au putut pune mână. Acum făcându-se conscrierea pagubelor săvârșite de Turci, guvernul a trimis un om la Tarigrad, să ceară înapoi lucrurile înstreinate.

„Visul Maicii Domnului“.

Cine n'a auzit ori n'a văzut ori nu poartă chiar la sine această cârtică zisă »de rugăciuni« și poreclită »Visul Maicii Domnului«? O afli la toate librăriile, prin toate târgurile și mai cu seamă la toți iconarii; și poporul nostru o cumpără cu multă evlavie și dă pentru ea cât cere vânzătorul, că doară e păcat să te târ-guești.

Și pentru ce o cumpără?

Pentru că »această rugăciune s'a aflat la sfântul Mormânt al Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, și tălmăcindu-se din grecește s'a tipărit în românește mai de multe ori spre întărirea în credință, mângâierea întru supărări și alinarea întru durerea noastră a creștinilor și spre ajutorul robilor săi«.

Și care este folosul acestei rugăciuni?

»Care o va ceti în credință odată pe zi și o va purta asupra sa, la inima sa, cu puterea lui Dumnezeu cel în trei fețe proslăvit și cu ajutorul Preasfintei de Dumnezeu Născătoare, nu se va teme de vre-o moarte rea, nici de înecare în râuri sau în mare, nici de lovire de trăsnet ori de gută, nici de ardere în foc, nici deucidere prin vrășmașul său. Cine se supără pe nedreptul de către deaproapele său, cetind cu cucer-nicie această rugăciune, își va câștiga dreptul său. Femeia ce nu poate naște pruncul, de o va ceti această rugăciune în toate zilele, sau i-se va ceti, va naște cu ușurință sau întru acel ceas va eadea pruncul dintr'nsa. Cetindu-o la un bolnav slab, întru acel ceas se va însănătoși sau se va ușura de boala sa și de va avea păcate i-se vor ierta lui. Cine o va purta la inimă cu credință și pietate în toată viața sa, cu trei zile înainte de moarte va vedea în somn pe Preasfânta Vergură Maria«. Apoi se mai spune, că »de va scrie cineva visul acesta și-l va ține la sine și-l va purta și-n casa sa îl va avea, de aceea casă dracul nu se va apropia și pe Duhul cel necurat îl va gonii; Ingerul Domnului va sta totdeauna lângă dânsul de-a dreapta. Arhangelul Mihail va fi lângă dânsul, îndreptând calea lui ori încâtrău va merge. La dreapta judecată va afla milă și la ieșirea sa din viață mă voiu arăta acelu om împreună cu tine Maica mea, și Ingerul meu va lua sufletul lui ducându-l întru împărăția cerurilor«.

Acestea le spune »Visul Maicii Domnului«. Și noi le luăm de banii buni și le credem.

„Visul Maicii Domnului“ este însă o carte mincinoasă,

din care nu ne putem alege cu nici un folos.

Cum poate cineva crede, că dacă va purta la sine o carte așa cum a ieșit din tipar, aceea să-l poată mântui de toate relele? Mai sfântă carte decât Evangelia oare poate să fie vre-una? Aceea a șoptit-o însuș Spiritul sfânt și stă pururea pe sfânta masă a altarului și cu toate acestea nu spune nimenea, că ea are putere vindecătoare. Cum va avea atunci putere atât de mare o carte scrisă de niște pocăiți, ori chiar iudani, și nici baremi binecuvântată de vre-un vlădică ori preot? Câtă putere are cartea aceea, atâta ori poate și

mai multă are gazeta aceasta, care e scrisă de oameni creștini, cu tragere de inimă către popor, nu din poștă de câștig ca aceea.

Cine a scris „Visul Maicii Domnului“?

L'au scris niște oameni certați cu biserică, niște pocăiți bulgari înainte cu vre-o 3—400 de ani cu gândul să strice biserica lui Dumnezeu, să înstrăineze pe credincioși de preoți și să-i tragă la sine. Oamenii noștri învățați au descoperit-o de mult aceasta și au arătat, că

ea nu numai nu este de folos ci e chiar stricătioasă,

pentru că vără credința deșartă în popor, ceea ce este un păcat mare împotriva poruncii întâie dumnezeiești; li face pe oameni mai păcătoși, pentru că ei, ori câte rele ar face, sunt abunăseamă, că se vor mântui, dacă vor ceti cu credință această carte și o vor purta la sine. Li face pe oameni prea cutezători și prea încrezători în mila lui Dumnezeu, ceea ce iarăș e păcat.

Celce vrea să se mântuiască și să ajungă în împărăția cerurilor, țină numai poruncile dumnezeiești și bisericăști și va ajunge cu siguranță la Dumnezeu. Iar dacă nu va ținea poruncile, se va osândi chiar și dacă va ceti și va purta la sine zece »Visuri« deodată.

Cartea aceasta e scrisă și tipărită numai din poștă de câștig

și ceice o răspândește îmbogățese pe sași, iudani și acei români, cărora nu le e rușine să înșele în forma aceasta poporul. Uitați-vă numai pe pagina întâie, acolo e scris numele aceluia în a cărui tipografie s'a tipărit aceea carte. Ei o scot în zeci și sute de mii de exemplare și câștigă din prostia și încrederea poporului zeci și sute de mii de coroane.

Și nu se îndestulesc cu atâta, ci mai scot și altele tot pe atât de rele ori și mai rele, ca »Epistolia Domnului nostru Isus Hristos«, »Legenda Duminicii«, »Călătoria Maicii Domnului la Iad« și altele multe.

De aceea vă rugăm, nu vă dați banii pe astfel de cărți; nu credeți ceea ce se spune într'inscie. Vreau să vă tragă pe sfoară și să vă prostescă. Ceiși numai cărți de rugăciune, cari sunt aprobate de vre-un vlădică ori consistor de al nostru, ceea ce e și tipărit pe cărțile bune. Pe »Visul« ori pe »Epistolia« însă înzădăra veți căuta »aprobata de Preavenabilul Consistor din Blaj ori Sibiu ori Gherla«, că nu veți afla nicăiri. Acelea sunt aprobate de punga nesățioasă a cutărui librar ori tipograf flămând de bani.

Nu mai cumpărați așadar aceste cărți stricătioase și nu mai credeți mincinoșile spuse într'inscie; cereți în schimb alte cărți de rugăciuni, ca »Acaftistul«, »Mângâierea Creștinului«, »Poarta cerească«, »Cheia Raiului« și altele multe, cari sunt scrise de oameni cu frica lui Dumnezeu și cu credință, nu din poștă de câștig ci pentru mărirea lui Dumnezeu și mântuirea sufletelor credincioase.

Iuliu Maior.